

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul VII • Nr. 6 (164) • 3 mai 2026

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să-L slăvim pe Dumnezeu

Arhimandritul Ioannikios | *Patericul atonit*

Un părinte spunea: *durerile, neazurile curăță și lustruiesc omul*. Nu e nimic mai mare decât aceasta, nici chiar Rugăciunea lui Iisus nu e mai mare.

Părintele Tihon spunea că rugăciunea „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-ne pe noi!” valorează o sută de drahme, dar „Slavă lui Dumnezeu!” valorează o mie.

Prin aceasta a vrut să spună că lauda adusă lui Dumnezeu e mai valoroasă decât orice altceva, pentru că de multe ori oamenii spun *Rugăciunea lui Iisus* când au nevoie de ceva; dar când cineva, fiind în suferință, îl slăvește pe Dumnezeu, este o nevoiță.

Învierea lui Hristos și învierea noastră

Ce învățăm din minunea vindecării de la Vitezda

Vindecarea slăbănogului de la scăldătoarea Vitezda (Ioan 5, 1-15) este una dintre cele mai profunde pagini evanghelice. Din ea putem desprinde câteva învățături esențiale pentru viața noastră:

1 Dumnezeu vede suferința chiar și când nimeni nu te mai ajută. Slăbănogul era bolnav de 38 de ani și spune cu durere: „Doamne, nu am om...” – adică nu avea pe nimeni care să-l ajute. **Ce învățăm?**

Chiar dacă oamenii te uită sau nu te pot ajuta, Dumnezeu nu te uită. El vine către tine personal, fără să aștepte condiții ideale.

2 Vindecarea începe prin dorința și răspunsul omului. Domnul îl întreabă: „Voiești să te faci sănătos?” – o întrebare surprinzătoare pentru cineva care suferea de atâta timp. **Ce învățăm?**

Dumnezeu nu forțează libertatea omului. Vindecarea – trupească sau sufletească – începe când omul își asumă dorința de schimbare și răspunde chemării lui Dumnezeu.

3 Păcatul poate fi legat de suferință – dar și de vindecare După vindecare, Hristos îi spune: „Iată, te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău.” **Ce învățăm?**

Nu orice suferință vine din păcat, dar există o legătură profundă între viața morală și starea noastră. Vindecarea adevărată nu e completă fără schimbarea vieții.

În concluzie, această minune ne arată că:

- Dumnezeu caută omul chiar și în uitare și suferință;
- omul trebuie să răspundă liber chemării Lui;
- vindecarea deplină implică și viață curată.

Crâmpoșe din lumina sărbătorii

La baza iubirii este darul

Părintele Constantin Necula

Mesajul pe care Biserica îl pune la baza iubirii este darul. Cei doi tineri, puși în dreptul icoanei Mântuitorului și a Maicii Domnului, având icoana Mântuitorului și icoana Maicii Domnului pe cunună, sunt chemați să se împlinescă în modelul dărniceiei lui Hristos și al iubirii Maicii Domnului, care este dăruirea totală a unei femei către Cer. Mai mult decât atât, când ei se învârt, nu li se cântă *Mulți ani trăiască*, nici vreo manea celebră, ci li se cântă *Sfinților Mucenici, care bine v-ați nevoit*, semn că, în sine, căsnicia lor este mucenicie. Ea stă pe unitatea de sânge în Crucea lui Hristos.

Timotei și Mamvra, Sfinții pe îi pomenim la începutul lunii mai, abia căsătoriți, hirotoniți deja, hirotesită Mamvra, sunt arestați de către miliția Templului Roman și puși să se dezică de Hristos. Și li se propune ca, în schimbul dezicerii, să li se lase viața: *căci dacă nu vă veți lăsa de aceasta, vă vor răstigni*. Ei iau răstignirea ca pe un dar de nuntă și sunt răstigniți unul în fața celuilalt, pe aceeași culme, cruce paralelă cu cealaltă cruce. Și acolo, spune povestea lor, când Timotei slăbea, Mamvra îi spunea: „Timotei, tu nu ești numai soțul meu! Prin preoția ta, ești și soțul Bisericii!” Iar când Mamvra scădea și ea din credință, el îi spunea: „Mamvra, tu nu ești numai soția mea, ci, prin preoția mea, ești soția lui Hristos însuși, Mireasa lui Hristos!” Și spune povestea lor: Și așa întărindu-se unul pe altul, după patruzeci de zile și-au dat duhul. Așa întărindu-se unul pe altul - de pe cruce paralele - și-au dat duhul, pentru că, până la urmă, o astfel de iubire ce-și dăruiește jertfa de pe o cruce pe cealaltă este cea care te împlinește uman și dumnezeiesc concomitent, este cea care-ți creează o siguranță pozitivă cu privire la faptul că Dumnezeu te iubește.

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru (28)

Ectenia pentru cei adormiți

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Finalul rugăciunii pe care preotul o rostește pentru morți conține o aserțiune care, în context, pare a fi o contradicție. Pe de o parte, îi cerem lui Hristos **milă și iertare pentru cei păcătoși**, dar îndată după aceea afirmăm că **„dreptatea Ta este dreptate în veac și cuvântul Tău este adevărul”**. Or, după socotințele noastre justițiare, dreptatea cumpanită și pronunțată de judecător poate acorda unui vinovat circumstanțele atenuante prevăzute de lege, dar exclude sentimentalismul, concesiile, mila, îndurarea, iertarea. Dacă rugăciunea solicită mila și iertarea, atunci e de prisos ca totodată să ceară dreptate și adevăr, întrucât dreptatea și adevărul stau tocmai împotriva vinovatului și, prin aceasta, anulează mila. Să încercăm o explicație apelând la rațiunea divină, revelată în Sfintele Scripturi.

Orice judecător judecă după o lege pe care nu el a făcut-o, în timp ce Dumnezeu judecă după o lege căreia El îi este autor și care se numește har, adică revărsarea iubirii Sale asupra noastră. De vreme ce din iubire l-a făcut Dumnezeu pe om, și anume după chipul Său, înseamnă că legea Lui față de om este aceea a iubirii față de omul care-l păstrează chipul și urmărește asemănarea. „Voi milui pe cel de care-Mi este milă și Mă voi îndura de cel ce-Mi este de-ndurare” (Ieșirea 33, 19). Nu e un capriciu, ci dreaptă cumpanire. Orice magistrat judecă după probele care-i sunt accesibile, dar el nu are nici o cale de acces la universul lăuntric al inculpatului, pe când Dumnezeu are. Că dacă fiecare om în parte este singurul care-și cunoaște propriul său adânc, cu atât mai mult Dumnezeu Care l-a creat (Vezi 1 Corinteni 2, 11-15). Tocmai de aceea poate Dumnezeu să judece drept, fiindcă El e în deplină cunoștință de cauză, cunoaște toate datele problemei, are dinainte întregul „dosar” al împricinatului. În acest sens îl definește Psalmistul: „Drept este Domnul, Dumnezeul meu, și nedreptate nu se află într-Însul” (Psalm 91, 15). Și tot în sensul acesta Se definește Hristos, vorbind despre Sine la persoana a treia: „Acela este adevărat, și nedreptate într-Însul nu se află” (Ioan 7, 18).

Când Ioan de la Iordan ezită să-L boteze pe Iisus, Acesta îl îndeamnă: „Se cuvine ca noi să-mplănim toată dreptatea” (Matei 3, 15). Or, dreptatea **nu e altceva decât a face voia lui Dumnezeu**. Prin ascultarea de această voie S-a întrupat Hristos. Întreaga Lui viață de pe pământ, inclusiv patimile, răstignirea și moartea sunt acte ale dreptății. Ele însă, toate, sunt expresia iubirii (vezi Ioan 3, 16 și Romani 5, 8). Aceluiași Ioan Botezătorul i-a plăcut să creadă că Iisus este, concomitent, Miel îngăduitor și Secure justițiară, dar Iisus Se definește pe Sine ca fiind doar Mielul (vezi Matei 11, 2-5); Securea va veni și ea, dar foarte târziu, la Judecata de Apoi, după ce dreptatea iubirii își va fi epuizat mijloacele de a-i aduce pe toți oamenii la credința în Adevăr. „În Evanghelie”, spune marele Pavel, „dreptatea lui Dumnezeu se descoperă din credință spre credință” (Romani 1, 16).

Ca să vă conving că **dreptatea lui Dumnezeu are alte criterii decât cele omenești și că ea se întemeiază pe legea harului**, mă întorc la **parabola stăpânului** care a mers dimineața în piață și a tocmnit câțiva zilieri să-i lucreze în vie, cu plata de un dinar pe zi. Pe alții i-a adus după cum i-a găsit, la ore diferite, cu asigurarea că fiecare își va primi dreptul său, iar pe ultimii i-a avut doar către seară. Cu aceștia din urmă a început a face plata, dând fiecăruia câte un dinar. Ceilalți, văzând, au gândit că, după sfânta dreptate, lor le va da mai mult, ca unora care munciseră mai mult, ceea ce nu s-a întâmplat, plata fiind aceeași pentru toți. Cei mai supărați s-au arătat primii, care au și început a cârți împotriva stăpânului „nedrept”. Unuia din aceștia însă stăpânul i-a zis: „Prietene, nu-ți fac nedreptate. are nu pentru un dinar te-ai învoit cu Omine? Ia-ți ce este al tău și pleacă. Vreau eu ca acestuia din urmă să-i dau cât și ție; oare nu am dreptul să fac cu ale mele ce vreau eu?” (Matei 20, 1-16). Aceasta este parabola, dar vreau să menționez că ea se referă în mod expres la Împărăția Cerurilor, cu precizarea că e vorba doar de primele două ipostaze ale acesteia: cea liturgică, de pe pământ, și cea auro-rală, intermediară, din ceruri.

Așadar, în concluzie, noi îi cerem lui Hristos milă și iertare pentru cei repauzați tocmai pentru faptul că mila și iertarea fac parte din dreptatea lui Hristos-Dumnezeu, întemeiată pe legea Harului și pe cuvântul Adevărului. Hotărârea însă îi aparține doar Lui, ca Unuia ce cunoaște nu numai faptele de la suprafață, ci și adâncurile inimilor. Nouă nu ne este dată acalmia certitudinii, dar ni s-a rezervat ceva mult mai de preț, dinamica speranței.

(Va urma)

Sfânta Scriptură - izvor de înțelepciune

Cartea Facerea

RECOMANDARE DE LECTURĂ

Cartea **Facerea (Geneza)**, prima carte a Sfânta Scriptură, este o operă esențială care deschide întreaga istorie a relației dintre Dumnezeu și om. Ea este structurată în **două mari părți**: istoria primordială (capitolele 1-11) și istoria patriarhilor (capitolele 12-50).

În **prima parte**, sunt prezentate marile începuturi: creația lumii și a omului, descrisă cu o simplitate solemnă și plină de sens teologic, căderea în păcat a lui Adam și a Eva, apoi degradarea treptată a omenirii. Episoade precum potopul lui Noe sau turnul Babel evidențiază atât dreptatea, cât și mila lui Dumnezeu, care pedepsește răul, dar păstrează mereu o cale de salvare.

A **doua parte** se concentrează pe viața patriarhilor: Avraam, model al credinței și ascultării, Isaac, Iacov și Iosif. Prin ei, Dumnezeu începe formarea unui popor ales și conturează planul Său de mântuire. Istoria lui Iosif, în mod special, arată cum providența divină poate transforma răul în bine.

Tema centrală a cărții este aceea că, în ciuda căderii și a slăbiciunilor omului, Dumnezeu rămâne credincios și lucrează continuu pentru restaurarea creației.

Cartea Facerea nu este doar o istorie a începuturilor, ci și o galerie de personalități puternice, fiecare cu un rol esențial și cu trăsături bine conturate. Iată cele mai importante:

- **Adam** – primul om, simbol al libertății și al responsabilității; prin el vedem atât demnitatea omului, cât și fragilitatea sa.
- **Eva** – reprezentând relația și comuniunea, dar și drama căderii.
- **Noe** – omul drept și ascultător, care devine instrumentul salvării în timpul potopului.
- **Avraam** – figura centrală, model de credință și încredere totală în Dumnezeu; părintele poporului ales.
- **Isaac** – fiul făgăduinței, chip al blândității și al continuității planului lui Dumnezeu.
- **Iacov** – o personalitate complexă, care evoluează de la înșelăciune la întâlnirea profundă cu Dumnezeu.
- **Iosif** – unul dintre cele mai impresionante personaje: vândut de frați, dar ajuns conducător în Egipt; exemplu de iertare, răbdare și încredere în planul lui Dumnezeu.

Această diversitate face cartea atât de actuală și de apropiată de experiența umană. **Lectură cu folos!**